

13 Απριλίου, 1993

[ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ & ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 247/91)

5 Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Αντικείμενο —
Προϋπόθεση ασκήσεώς της, η εκτελεσιτότητα της προσβαλλόμενης
πράξης — Αντιδιαστολή της βεβαιωτικής πράξης — Έννοια — Νο-
μολογιακές περιπτώσεις — Βεβαιωτική η προσβληθείσα πράξη
στην κριθείσα περίπτωση — Αδιάφορο το στοιχείο της περιοδικό-
τητας (σύνταξη).

10 Ο περί Συντάξεων Νόμος — Άρθρο 32, (προστέθηκε με το Άρθρο 14 του
περί Συντάξεως (Τροποποιητικού) Νόμου (Ν.61/90) — Συνδυασμός με
τα Άρθρα 5 και 88 των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμων 1980 -
1990 — Ρύθμιση — Κανένα θέμα δυσμενούς μεταχείρισης — Υιοθέτη-
ση και της Ζεμτύλας v. Δημοκρατίας.

15 Συνταγματικό Δίκαιο — Σύνταγμα — Άρθρο 28 — Αρχή της ισότητας
— Δε σημαίνει απόλυτη και μαθηματική ισότητα — Επιτρεπόμενες
διακρίσεις.

20 Οι αιτητές με την προσφυγή ζήτησαν από το Δικαστήριο όπως
κηρύξει άκυρο και αντισυνταγματικό τον περί Συντάξεων (Τροπο-
ποιητικό) Νόμο, αρ. 61/90, με βάση τον οποίο οι καθ' ων η αίτηση
με επιστολή τους ημερομηνίας 20/12/90, απέρριψαν το αίτημα των
αιτητών, όπως μη αφαιρείται από την κυβερνητική τους σύνταξη, η
αναλογική σύνταξη Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

25 Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, απο-

φάσισε ότι:

1. Αποτελεί βασική αρχή του διοικητικού δικαίου, ότι για να μπορεί να προσβληθεί μια πράξη ενός Διοικητικού Οργάνου ενώπιον του Δικαστηρίου, πρέπει να είναι εκτελεστή. Είναι δε εκτελεστή πράξη με την οποία δημιουργείται, τροποποιείται ή καταργείται μια νομική κατάσταση 5

Αποτελεί επίσης βασική αρχή του διοικητικού δικαίου και έχει καθιερωθεί με νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου, ότι βεβαιωτικές πράξεις δεν έχουν εκτελεστό χαρακτήρα και κατά συνέπεια δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής. Βεβαιωτική δε, είναι η πράξη με την οποία η Διοίκηση βεβαιώνει ή επαναλαμβάνει το περιεχόμενο μιας άλλης προγενέστερης εκτελεστής πράξης, δηλώνοντας έτσι την εμμονή της σε αυτή, χωρίς να δημιουργεί από μόνη της έννομα αποτελέσματα. Στην υπόθεση *Zivlas v. Municipality of Paphos* αποφασίστηκε ότι η απόφαση της διοίκησης που λήφθηκε χωρίς έρευνα, με την οποία αρνήθηκε ν' ανακαλέσει προηγούμενη εκτελεστή της πράξη, είναι βεβαιωτική. 10

Απόφαση ή πράξη που επαναλαμβάνει το περιεχόμενο προηγούμενης, είναι εκτελεστή αν εκδόθηκε μετά από νέα έρευνα της υπόθεσης και νέα έρευνα υπάρχει, όταν λαμβάνονται υπόψη νέα ουσιώδη στοιχεία. 15

Στην ουσία οι αιτητές δεν αμφισβητούν εδώ ότι με την επιστολή του δικηγόρου τους υπέβαλαν το ίδιο αίτημα που είχε υποβληθεί από τους ίδιους προηγουμένως, με επιστολή τους ημερομηνίας 18/6/90. Το μόνο που ισχυρίζονται είναι ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι εκτελεστή, γιατί είναι διαρκούσης ισχύος. 20
2. Η απόφαση ημερομηνίας 25/7/90 δήλωνε τη βούληση της Κυβέρνησης όσον αφορά το αίτημα των αιτητών, παρήγαγε άμεσα έννομα αποτελέσματα και ήταν καθοριστική των δικαιωμάτων τους. Το γεγονός ότι η απόφαση αυτή έχει επιπτώσεις στους αιτητές κάθε μήνα, δεν έχει απολύτως καμιά σημασία. Εφόσον δε η προθεσμία των 75 ημερών για προσβολή της εκτελεστής πράξης έχει παρέλθει, η προσφυγή θεωρείται εκπρόθεσμη και απορρίπτεται. 25
3. Επί της ουσίας της προσφυγής, με το Άρθρο 32 του περί Συντάξεων Νόμου που προστέθηκε στο βασικό Νόμο με το Άρθρο 14 του περί Συντάξεων (Τροποποιητικού) Νόμου αρ. 61/90, εισήχθηκαν στην νομοθεσία ειδικές διατάξεις, σε σχέση με την εφαρμογή των Άρθρων 5 και 88 των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμων του 30

1980 - 1990 στις περιπτώσεις ορισμένων υπαλλήλων και συνταξιούχων, για τερματισμό του συμπηφισμού της κυβερνητικής σύνταξης με την αναλογική σύνταξη Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Απαραίτητη προϋπόθεση για την εφαρμογή του Άρθρου αυτού είναι ο υπάλληλος να συμπληρώνει συντάξιμη υπηρεσία όχι λιγότερη από 400 μήνες και ο συνταξιούχος όχι λιγότερη από 440 μήνες. Οι αιτητές δεν είχαν συμπληρώσει κατά την αφυπηρέτησή τους συντάξιμη υπηρεσία 440 μηνών, γι' αυτό δεν εφαρμόστηκαν στην περίπτωση τους οι πρόνοιες του πιο πάνω Άρθρου, και εξακολουθεί να γίνεται ο συμπηφισμός της κυβερνητικής τους σύνταξης με την αναλογική.

Ο πιο πάνω ισχυρισμός δεν ευσταθεί. Το γεγονός ότι οι συνταξιούχοι που αφυπηρέτησαν πριν από την 1/1/88 και είχαν συμπληρώσει συντάξιμη υπηρεσία πέραν των 440 μηνών και οι οποίοι άσκησαν την εκλογή που αναφέρεται στο Άρθρο 32(3), θα επωφεληθούν από τη μη αφαίρεση από την κυβερνητική τους σύνταξη της αναλογικής σύνταξης που κέρδισαν για την πέραν των 440 μηνών υπηρεσία τους, δεν οδηγεί σε οποιαδήποτε πλεονεκτική μεταχείριση των συνταξιούχων αυτών σε σύγκριση με την περίπτωση των αιτητών, καθότι και στην περίπτωση των πρώτων, θα αφαιρείται από την κυβερνητική τους σύνταξη η αναλογική σύνταξη που κερδίστηκε για την περίοδο της συντάξιμης υπηρεσίας τους, από τις 6/10/80 μέχρι της συμπλήρωσης των 440 μηνών.

Εκείνο το οποίο έγινε με το νέο Άρθρο 32 του περί Συντάξεων Νόμου που προστέθηκε στο βασικό Νόμο με το Νόμο 61/90, είναι ότι δε θα λαμβάνεται υπόψη για τους σκοπούς της μείωσης που αναφέρεται στο Άρθρο 88(1) των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμων, μόνο εκείνο το μέρος της συντάξιμης υπηρεσίας των δημοσίων υπαλλήλων, το οποίο διανύεται μετά τη συμπλήρωση των μηνών που απαιτούνται για να κερδίσουν το ανώτατο όριο σύνταξης, που είναι από την 1/1/88, 400 μήνες, οπότε οι ίδιοι υπάλληλοι είναι υποχρεωμένοι να συνεισφέρουν στο αναλογικό σχέδιο. Εφόσον οι αιτητές αφυπηρέτησαν από τη Δημόσια Υπηρεσία πριν από την 31/12/87 και δεν είχαν καλύψει 440 μήνες υπηρεσίας (δηλαδή τους μήνες που απαιτούνταν για το ανώτατο όριο σύνταξης μέχρι 31/12/87) και επομένως δεν εφαρμόζεται στην περίπτωσή τους το εδάφιο (3) του Άρθρου 32 του Νόμου, δεν έχουν τύχει οποιασδήποτε δυσμενούς μεταχείρισης, ούτε σε σύγκριση με τους δημόσιους υπαλλήλους, ούτε σε σύγκριση με τους συνταξιούχους που εμπύπτουν στις πρόνοιες του Άρθρου 32.

4. Η αρχή της ισότητας δεν απαγορεύει διακρίσεις, όταν αυτές βασίζονται σε αντικειμενική εκτίμηση διαφορετικών πραγματικών περι-

στατικών ή είναι διακρίσεις λογικές, γιατί η αρχή της ισότητας δε σημαίνει απόλυτη και μαθηματική ισότητα.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν υπάρχει παραβίαση της εν λόγω αρχής, γιατί ακριβώς δεν υπάρχει ομοιογένεια μεταξύ των διαφόρων περιπτώσεων. Η διάκριση που έγινε έχει λογικό έρεισμα, γιατί υπάρχει διαφορά μεταξύ των αιτητών αφενός και των συνταξιούχων που συμπλήρωσαν την υπηρεσία που απαιτείται για να κερδίσουν το ανώτατο όριο σύνταξης.

- 5
10
15
5. Το ίδιο θέμα που αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής, έχει εξεταστεί και στην πρόσφατη απόφαση *Τάκη Ζεμπύλας ν. Δημοκρατίας*, με την οποία η προσφυγή είχε απορριφθεί, απόφαση με την οποία το Δικαστήριο συμφωνεί.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

- Kolokassides v. Republic (1965) 3 C.L.R. 542,* 20
Δημοκρατία ν. Χατζηπαντελή (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 961,
Pieris v. Republic (1983) 3 C.L.R. 1054,
Demetriades and Co. Ltd. v. Municipality of Limassol (1987) 3 C.L.R. 145, 25
Zivlas v. Municipality of Paphos (1975) 3 C.L.R. 349,
Mikrommatis v. Republic, 2 R.S.C.C. 125, 30
Republic v. Nishan Azakian and Others (1972) 3 C.L.R. 294,
Papaxenophontos and Others v. Republic (1982) 3 C.L.R. 1037, 35
Republic v. Christoudia and Another (1988) 3 C.L.R. 2622,
Σεργίδης ν. Δημοκρατίας (1991) 1 Α.Α.Δ. 119,
Ζεμπύλα ν. Δημοκρατίας (1992) 4 Α.Α.Δ. 1657. 40

Προσφυγή.

Προσφυγή με την οποία οι αιτητές ζητούν από το Δικαστήριο να

5 κηρύξει άκυρο και αντισυνταγματικό τον περί Συντάξεων (Τροποποιητικό) Νόμο, αρ. 61/90, με βάση τον οποίο οι καθ' ων η αίτηση απέρριψαν αίτημα των αιτητών με το οποίο ζητούσαν να μην τους αφαιρείται από την κυβερνητική τους σύνταξη, η αναλογική σύνταξη Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

Ε. Βραχίμη, για τους Αιτητές.

10 *Ε. Παπακυριακού, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.*

Cur. adv. vult.

15 ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ.: Οι αιτητές με την προσφυγή αυτή ζητούν από το Δικαστήριο όπως κηρύξει άκυρο και αντισυνταγματικό τον περί Συντάξεων (Τροποποιητικό) Νόμο, αρ. 61/90, με βάση τον οποίο οι καθ' ων η αίτηση με επιστολή τους ημερομηνίας 20/12/90 (Παράρτημα Γ στην ένσταση), απέρριψαν το αίτημα των αιτητών, όπως μη αφαιρείται από την κυβερνητική τους σύνταξη, η αναλογική σύνταξη Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

20 Τα γεγονότα σε συντομία είναι τα εξής: Οι αιτητές ήταν δημόσιοι υπάλληλοι και αφυπηρέτησαν από τη Δημόσια Υπηρεσία πριν από τις 31/12/87, με υπηρεσία λιγότερη των 440 μηνών.

25 Οι αιτητές έχουν συμπληρώσει το 65ο έτος της ηλικίας τους και σύμφωνα με το άρθρο 88(1) των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμων, όταν άρχισε να καταβάλλεται σε αυτούς σύνταξη γήρατος από το Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων, το ποσό της κυβερνητικής σύνταξής τους που κερδίστηκε αναφορικά με τη σύνταξιμη υπηρεσία τους, από τις 6/10/80, μέχρι την ημέρα της αφυπηρέτησής τους από τη Δημόσια Υπηρεσία, για την οποία κατέβαλλαν εισφορά 3% στο Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων, μειώθηκε κατά το ποσό της συμπληρωματικής σύνταξης Κοινωνικών Ασφαλίσεων, που άρχισαν να λαμβάνουν.

35 Με το άρθρο 32 του περί Συντάξεων Νόμου, που προστέθηκε στο βασικό Νόμο με το άρθρο 14 του περί Συντάξεων (Τροποποιητικού) Νόμου, αρ. 61/90, εισήχθηκαν στη Νομοθεσία ειδικές διατάξεις σε σχέση με την εφαρμογή των άρθρων 5 και 88 του περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμου, στις περιπτώσεις υπαλλήλων και συνταξιούχων.

40 Οι εν λόγω πρόνοιες, αποτελούσαν υλοποίηση συμφωνίας μεταξύ κυβέρνησης και Π.Α.Σ.Υ.Δ.Υ., κατόπιν υποβολής σχετι-

κού αιτήματος από τη Συντεχνία, για τροποποίηση του Νόμου, ώστε να τερματιστεί ο συμψηφισμός της κυβερνητικής σύνταξης με την αναλογική σύνταξη του Ταμείου Κοινωνικών Ασφαλίσεων και οι υπάλληλοι που συμπληρώνουν από την 1/1/88 και μετά συντάξιμη υπηρεσία 400 μηνών, να πληρώνουν οι ίδιοι την επιπρόσθετη εισφορά του 3% των ασφαλιστέων αποδοχών τους, στο Ταμείο Κοινωνικών Ασφαλίσεων, για τη συμπληρωματική σύνταξη Κοινωνικών Ασφαλίσεων, επειδή από την 1/1/88, οποιαδήποτε υπηρεσία πέραν των 400 μηνών δεν κερδίζει σύνταξη, δυνάμει του περί Συντάξεων Νόμου.

Η πιο πάνω ρύθμιση συμφωνήθηκε να επεκταθεί και στους συνταξιούχους που αφυπηρέτησαν πριν από την 1/1/88 (αλλά μετά την 6/10/87), επί εθελοντικής βάσης, αλλά αναφορικά με υπηρεσία που ξεπερνούσε τους 440 μήνες που ήταν μέχρι την 31/12/87, το ανώτατο όριο υπηρεσίας για το οποίο κέρδιζε σύνταξη ο υπάλληλος.

Το εδάφιο (3) του άρθρου 32 του περί Συντάξεων Νόμου που προστέθηκε στο βασικό Νόμο με το άρθρο 14 του περί Συντάξεων (Τροποποιητικού) Νόμου, αρ. 61/90, έδωσε το δικαίωμα σε συνταξιούχο που αφυπηρέτησε κατά την περίοδο μεταξύ 6/10/80 και 31/12/87 και ο οποίος πριν από την αφυπηρέτησή του είχε συμπληρώσει συντάξιμη υπηρεσία υπερβαίνουσα τους 440 μήνες, μέσα σε καθορισθείσα προθεσμία, να εκλέξει να θεωρηθεί ότι δεν υπαγόταν στις διατάξεις της επιφύλαξης του εδαφίου (1) του άρθρου 5 και του εδαφίου (3) του άρθρου 88 των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμων, από την 1η του μήνα που ακολουθεί την ημερομηνία που συμπλήρωσε την υπηρεσία 440 μηνών ή την 6/10/80, οποιαδήποτε από τις ημερομηνίες αυτές είναι μεταγενέστερη.

Οι αιτητές αφυπηρέτησαν πριν από την 31/12/87, και δεν είχαν καλύψει 440 μήνες υπηρεσίας, γι' αυτό δεν εφαρμόστηκε στην περίπτωση τους το πιο πάνω εδάφιο, και έτσι δεν τερματίστηκε στην περίπτωση τους ο συμψηφισμός της κυβερνητικής σύνταξης με τη σύνταξη του Ταμείου Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

Με επιστολή τους που επισυνάπτεται στην προσφυγή ως Τεκμήριο 1, οι αιτητές είχαν ζητήσει όπως, είτε με τροποποίηση της σχετικής Νομοθεσίας, είτε κατά χάριν, τους δοθεί το δικαίωμα να εκλέξουν να μη υπαχθούν στις σχετικές με το συμψηφισμό διατάξεις των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμων και καταβάλουν οι ίδιοι την επιπρόσθετη εισφορά του 3% των ασφαλιστέων αποδοχών τους, ώστε να παύσει να αφαιρείται από την

κυβερνητική τους σύνταξη η αντίστοιχη αναλογική σύνταξη.

5 Στην επιστολή αυτή, δόθηκε απάντηση από την Υπηρεσία Δη-
μόσιας Διοίκησης και Προσωπικού, με επιστολή ημερομηνίας
25/7/90, ότι τυχόν ικανοποίηση του αιτήματός τους, για την οποία
10 απαιτείται τροποποίηση της Νομοθεσίας, θα οδηγούσε σε ευνοϊ-
κή μεταχείριση των δημόσιων και άλλων κρατικών και ημικρατι-
κών υπαλλήλων, οι οποίοι έχουν επαγγελματικά σχέδια συντάξε-
ων, χωρίς εισφορές από μέρους τους, σε σύγκριση με τους εργο-
δοτούμενους του ιδιωτικού τομέα οι οποίοι δεν έχουν τέτοια σχέ-
15 δια, με αποτέλεσμα να δημιουργηθεί "υπερασφάλιση" για την
πρώτη κατηγορία εργοδοτούμενων σε βάρος της δεύτερης. Επί-
σης, τονίστηκε ότι σκοπός του άρθρου 32 είναι η κατάργηση του
συμφηφισμού της δημοσιοϋπαλληλικής σύνταξης με τη σύνταξη
20 κοινωνικών ασφαλίσεων, μόνο στις περιπτώσεις και στην έκταση
που ο υπάλληλος υπηρετεί πέραν από την ανώτατη περίοδο συ-
ντάξιμης υπηρεσίας (Παράρτημα Α στην ένσταση).

20 Στη συνέχεια, η δικηγόρος των αιτητών με επιστολή της προς
το Διευθυντή της Υπηρεσίας Δημόσιας Διοίκησης και Προσωπι-
κού, ημερομηνίας 30/10/90, υπέβαλε και πάλι το ίδιο αίτημα
(Παράρτημα Β στην ένσταση).

25 Ο Διευθυντής της Υπηρεσίας Δημόσιας Διοίκησης και Προ-
σωπικού, με επιστολή του ημερομηνίας 20/12/90, απέρριψε και
πάλι το αίτημα των αιτητών (Παράρτημα Γ στην ένσταση).

30 Προτού προχωρήσω στην ουσία της υπόθεσης, θα ήθελα να
αναφερθώ στο προδικαστικό θέμα της έλλειψης εκτελεσιτότητας
της προσβαλλόμενης πράξης, ημερομηνίας 20/12/90. Η προδικα-
στική ένσταση είναι ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν αποτελεί
εκτελεστή διοικητική πράξη, αλλά είναι βεβαιωτική πράξη, με την
οποία απλώς επαναλαμβάνεται το περιεχόμενο προηγούμενης
35 απόφασης, ημερομηνίας 25/7/90 και κατά συνέπεια δεν μπορεί να
προσβληθεί με προσφυγή, σύμφωνα με το άρθρο 146 του Συντάγ-
ματος. Κατά συνέπεια, η αίτηση είναι εκπρόθεσμη ως προς την
εκτελεστή διοικητική πράξη ημερομηνίας 25/7/90, επειδή δεν κα-
ταχωρήθηκε μέσα στην προθεσμία των 75 ημερών που καθορίζει
40 η παράγραφος 3 του άρθρου 146 του Συντάγματος.

Αποτελεί βασική αρχή του διοικητικού δικαίου, ότι για να
μπορεί να προσβληθεί μια πράξη ενός διοικητικού οργάνου ενώ-
πιον του Δικαστηρίου, πρέπει να είναι εκτελεστή. Είναι δε εκτε-
λεστή πράξη με την οποία δημιουργείται, τροποποιείται ή καταρ-

γείται μια νομική κατάσταση (Βλέπε Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας, 1929-1959, σελ. 236-237. Επίσης *Kolokassides v. Republic* (1965) 3 C.L.R. 542, 551, *Κυπριακή Δημοκρατία v. Χατζηπαντελή* (1989) 3(B) Α.Α.Δ. 961).

5

Αποτελεί επίσης βασική αρχή του διοικητικού δικαίου και έχει καθιερωθεί με νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου, ότι βεβαιωτικές πράξεις δεν έχουν εκτελεστό χαρακτήρα και κατά συνέπεια δεν μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο προσφυγής. Βεβαιωτική δε, είναι η πράξη με την οποία η Διοίκηση βεβαιώνει ή επαναλαμβάνει το περιεχόμενο μιας άλλης προγενέστερης εκτελεστής πράξης, δηλώνοντας έτσι την εμμόνη της σε αυτή, χωρίς να δημιουργεί από μόνη της έννομα αποτελέσματα (Βλέπε *Pieris v. Republic* (1983) 3 C.L.R. 1054, 1062-1063, *Demetriades and Co. Ltd. v. Municipality of Limassol* (1987) 3 C.L.R. 145, 148). Στην υπόθεση *Zivlas v. Municipality of Paphos* (1975) 3 C.L.R. 349 αποφασίστηκε ότι η απόφαση της διοίκησης που λήφθηκε χωρίς έρευνα, με την οποία αρνήθηκε ν' ανακαλέσει προηγούμενη εκτελεστή της πράξη, είναι βεβαιωτική.

10

15

20

Απόφαση ή πράξη που επαναλαμβάνει το περιεχόμενο προηγούμενης, είναι εκτελεστή αν εκδόθηκε μετά από νέα έρευνα της υπόθεσης και νέα έρευνα υπάρχει όταν λαμβάνονται υπόψη νέα ουσιώδη στοιχεία.

25

Είναι η θέση των αιτητών, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι διαρκούσης ισχύος, καθότι στην επίδικη επιστολή ημερομηνίας 20/12/90 οι καθ' ων η αίτηση εκφράζουν την πάγια βούληση της Διοίκησης να εφαρμόζει διαρκώς την επίδικη απόφαση, η οποία έχει επιπτώσεις στον αιτητή κάθε μήνα και επομένως, σύμφωνα με τον ισχυρισμό τους, η προδικαστική ένσταση δεν ευσταθεί.

30

Στην ουσία οι αιτητές δεν αμφισβητούν ότι με την επιστολή του δικηγόρου τους υπέβαλαν το ίδιο αίτημα που είχε υποβληθεί από τους ίδιους προηγουμένως, με επιστολή τους ημερομηνίας 18/6/90. Το μόνο που ισχυρίζονται είναι ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι εκτελεστή γιατί είναι διαρκούσης ισχύος.

35

Στην παρούσα υπόθεση, έχοντας υπόψη όσα αναφέρθηκαν πιο πάνω, είναι φανερό ότι η προσβαλλόμενη απόφαση που περιέχεται στην επιστολή με ημερομηνία 20/12/90 (Παράρτημα Γ στην ένσταση), δεν προσθέτει οτιδήποτε στην προηγούμενη απόφαση που περιέχεται στην επιστολή με ημερομηνία 25/7/90 (Παράρτημα Α στην ένσταση), με την οποία απορρίφθηκε αίτημα των αιτητών όπως

40

- τους δοθεί το δικαίωμα να εκλέξουν να μην υπάγονται στις σχετικές με τον συμψηφισμό διατάξεις των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμων του 1980-1990. Η προαναφερθείσα απόφαση δεν περιέχει οποιοδήποτε νέο στοιχείο, ούτε λήφθηκε με βάση άλλα δεδομένα που δεν ήταν ενώπιον των καθ' ων η αίτηση κατά την έκδοση της προηγούμενης εκτελεστής πράξης, ημερομηνίας 25/7/90. Η απόφαση ημερομηνίας 25/7/90 δήλωνε τη βούληση της Κυβέρνησης όσον αφορά το αίτημα των αιτητών, παρήγαγε άμεσα έννομα αποτελέσματα και ήταν καθοριστική των δικαιωμάτων τους. Το γεγονός ότι η απόφαση αυτή έχει επιπτώσεις στους αιτητές κάθε μήνα, δεν έχει απολύτως καμιά σημασία. Εφόσον δε η προθεσμία των 75 ημερών για προσβολή της εκτελεστής πράξης έχει παρέλθει, η προσφυγή θεωρείται εκπρόθεσμη και απορρίπτεται.
- 15 Ανεξάρτητα από την πιο πάνω προδικαστική ένσταση, θα αναφερθώ τώρα στην ουσία της υπόθεσης.

- Όπως προαναφέρθηκε, με το άρθρο 32 του περί Συντάξεων Νόμου που προστέθηκε στο βασικό νόμο με το άρθρο 14 του περί Συντάξεων (Τροποποιητικού) Νόμου αρ. 61/90, εισήχθηκαν στην νομοθεσία ειδικές διατάξεις σε σχέση με την εφαρμογή των άρθρων 5 και 88 των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμων στις περιπτώσεις ορισμένων υπαλλήλων και συνταξιούχων, για τεματισμό του συμψηφισμού της κυβερνητικής σύνταξης με την αναλογική σύνταξη Κοινωνικών Ασφαλίσεων. Απαραίτητη προϋπόθεση για την εφαρμογή του άρθρου αυτού είναι ο υπάλληλος να συμπληρώνει συντάξιμη υπηρεσία όχι λιγότερη από 400 μήνες και ο συνταξιούχος όχι λιγότερη από 440 μήνες. Οι αιτητές δεν είχαν συμπληρώσει κατά την αφυπηρέτησή τους συντάξιμη υπηρεσία 440 μηνών, γι' αυτό δεν εφαρμόστηκαν στην περίπτωση τους οι πρόνοιες του πιο πάνω άρθρου, και εξακολούθει να γίνεται ο συμψηφισμός της κυβερνητικής τους σύνταξης με την αναλογική.

- 35 Το εν λόγω άρθρο είχε, κατά το χρόνο λήψης της επίδικης απόφασης, ως εξής:

- 40 "32.-(1) Τηρουμένων των διατάξεων του εδαφίου (2), υπάλληλος ο οποίος πριν από την αφυπηρέτησή του συμπληρώνει συντάξιμη υπηρεσία όχι λιγότερη από 400 μήνες παύει, από την ημερομηνία που συμπληρώνει την εν λόγω υπηρεσία, να θεωρείται ότι υπάγεται σε επαγγελματικό σχέδιο συντάξεων και οι διατάξεις της επιφύλαξης του εδαφίου (1) του άρθρου 5 και του εδαφίου (3) του άρθρου 88 των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμων του 1980 έως 1990 παύουν να εφαρμόζονται στην περι-

πτωσή του από την πρώτη του μήνα ο οποίος ακολουθεί την ημερομηνία αυτή.

(2) Υπάλληλος ο οποίος ευρίσκετο στην υπηρεσία την 1η Ιανουαρίου 1988 και συμπλήρωσε μέχρι την ημερομηνία έναρξης της ισχύος του παρόντος Νόμου συντάξιμη υπηρεσία 400 τουλάχιστο μηνών θεωρείται ότι από της ημερομηνίας συμπλήρωσης της εν λόγω συντάξιμης υπηρεσίας δεν υπαγόταν σε επαγγελματικό σχέδιο συντάξεων και οι διατάξεις της επιφύλαξης του εδαφίου (1) του άρθρου 5 και οι διατάξεις του εδαφίου (3) του άρθρου 88 των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμων του 1980 έως 1990 θεωρούνται ότι έπαυσαν να εφαρμόζονται στην περίπτωση του από την πρώτη του μήνα που ακολουθεί την ημερομηνία αυτή:

Νοείται ότι υπάλληλος ο οποίος είχε συμπληρώσει την εν λόγω συντάξιμη υπηρεσία πριν από την 1η Ιανουαρίου 1988 δικαιούται να εκλέξει, μέσα σε τρεις μήνες από την έναρξη της ισχύος του παρόντος Νόμου, όπως οι διατάξεις του παρόντος εδαφίου εφαρμοστούν στην περίπτωση του αναδρομικά από την πρώτη του μήνα που ακολουθεί την ημερομηνία που συμπλήρωσε συντάξιμη υπηρεσία 400 μηνών, ή την 6η Οκτωβρίου 1980, οποιαδήποτε από τις ημερομηνίες αυτές είναι μεταγενέστερη.

(3) Συνταξιούχος ο οποίος απυπηρέτησε κατά την περίοδο μεταξύ 6.10.1980 και 31.12.1987 και ο οποίος πριν από την απυπηρέτησή του είχε συμπληρώσει συντάξιμη υπηρεσία υπερβαίνουσα τους 440 μήνες, δικαιούται, μέσα σε τρεις μήνες από την έναρξη της ισχύος του παρόντος Νόμου, να εκλέξει να θεωρηθεί ότι δεν υπαγόταν στις διατάξεις της επιφύλαξης του εδαφίου (1) του άρθρου 5 και του εδαφίου (3) του άρθρου 88 των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμων του 1980 έως 1990, από την πρώτη του μήνα που ακολουθεί την ημερομηνία που συμπλήρωσε την υπηρεσία των 440 μηνών, ή την 6η Οκτωβρίου 1980, οποιαδήποτε από τις ημερομηνίες αυτές είναι μεταγενέστερη.

(4) Οποιαδήποτε εισφορά κοινωνικών ασφαλίσεων η οποία θα ήταν καταβλητέα αναδρομικά από υπάλληλο ή συνταξιούχο για τον οποίο εφαρμόζονται οι διατάξεις των εδαφίων (2) και (3) καταβάλλεται στο Πάγιο Ταμείο της Δημοκρατίας κατά τον τρόπο και χρόνο που ήθελε ορίσει ο Υπουργός Οικονομικών.

(5) Στις περιπτώσεις υπαλλήλων και συνταξιούχων στους οποίους εφαρμόζονται οι διατάξεις των εδαφίων (1) έως (3)

5 του παρόντος άρθρου δεν τυγχάνουν εφαρμογής οι διατάξεις του εδαφίου (1) του άρθρου 88 των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμων του 1980 έως 1990 αναφορικά με οποιαδήποτε συντάξιμη υπηρεσία κατά την οποία θεωρούνται ότι δεν υπάγονται σε επαγγελματικό σχέδιο συντάξεων."

10 Στα εδάφια (1), (2) και (3) του άρθρου 32 του τροποποιητικού Νόμου 61/90 (ανωτέρω), γίνεται πρόνοια για τρεις εξαιρέσεις από τις διατάξεις του άρθρου 88 του Νόμου. Είναι η εισήγηση της δικηγόρου των αιτητών πως οι πρόνοιες αυτές, στις οποίες εμπίπτει η περίπτωση τους, είναι αντισυνταγματικές γιατί παραβιάζουν την αρχή της ισότητας που διασφαλίζει το άρθρο 28' του Συντάγματος.

15 Το άρθρο 88(1) του Νόμου 41/80, έχει ως εξής:

20 "88.-(1) Το ποσόν οιασδήποτε περιοδικής πληρωμής η οποία καταβάλλεται προς μισθωτόν ή αναφορικώς προς μισθωτόν εξ ουιουδήποτε επαγγελματικού σχεδίου συντάξεων διά περιόδους απασχολήσεως αρχομένης κατά ή μετά την ορισθείσαν ημερομηνίαν μειούται κατά το ποσόν της αντιστοίχου συμπληρωματικής παροχής της καταβαλλομένης προς τον μισθωτόν ή αναφορικώς προς αυτόν δυνάμει του παρόντος Νόμου αναφορικώς προς ασφαλιστέας αποδοχάς επί των οποίων κατεβλήθησαν εισφοραί διά τας ως είρηται περιόδους.

25 (2) Εις περίπτωσιν ουιουδήποτε επαγγελματικού σχεδίου συντάξεων χρηματοδοτουμένου δι' εισφορών εκ μέρους τόσον του εργοδότη όσον και του μισθωτού το ποσοστόν εισφοράς εκατέρου τούτων προς το ως είρηται σχέδιον μειούται εξ ίσου από της ορισθείσης ημερομηνίας λαμβανομένης υπ' όψιν της εν τω εδαφίω (α) αναφερομένης μειώσεως.

30 (3)

35 Όπως έχω αναφέρει πιο πάνω, η θέση των αιτητών είναι ότι επειδή δεν εμπίπτουν στις πρόνοιες του εδαφίου (3) του άρθρου 32 του περί Συντάξεων Νόμου που προαναφέρθηκε, αφού δεν είχαν συμπληρώσει συντάξιμη υπηρεσία υπερβαίνουσα τους 440 μήνες, οι πρόνοιες του εν λόγω άρθρου είναι αντισυνταγματικές, γιατί παραβιάζεται η αρχή της ισότητας.

40 Έχω τη γνώμη ότι ο πιο πάνω ισχυρισμός δεν ευσταθεί. Το γεγονός ότι οι συνταξιούχοι που αφιτηρήτησαν πριν από την 1/1/88 και είχαν συμπληρώσει συντάξιμη υπηρεσία πέραν των 440 μνήων

και οι οποίοι άσκησαν την εκλογή που αναφέρεται στο άρθρο 32(3), θα επωφεληθούν από τη μη αφαίρεση από την κυβερνητική τους σύνταξη της αναλογικής σύνταξης που κέρδισαν για την πέραν των 440 μηνών υπηρεσία τους, δεν οδηγεί σε οποιαδήποτε πλεονεκτική μεταχείριση των συνταξιούχων αυτών σε σύγκριση με την περίπτωση των αιτητών, καθότι και στην περίπτωση των πρώτων, θα αφαιρείται από την κυβερνητική τους σύνταξη η αναλογική σύνταξη που κερδήθηκε για την περίοδο της συντάξιμης υπηρεσίας τους, από τις 6/10/80 μέχρι της συμπλήρωσης των 440 μηνών.

5

10

Εκείνο το οποίο έγινε με το νέο άρθρο 32 του περί Συντάξεων Νόμου που προστέθηκε στο βασικό Νόμο με το Νόμο 61/90, είναι ότι δε θα λαμβάνεται υπόψη για τους σκοπούς της μείωσης που αναφέρεται στο άρθρο 88(1) των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμων, μόνο εκείνο το μέρος της συντάξιμης υπηρεσίας των δημοσίων υπαλλήλων, το οποίο διανύεται μετά τη συμπλήρωση των μηνών που απαιτούνται για να κερδίσουν το ανώτατο όριο σύνταξης, που είναι από την 1/1/88, 400 μήνες οπότε οι ίδιοι υπάλληλοι είναι υποχρεωμένοι να συνεισφέρουν στο αναλογικό σχέδιο. Εφόσον οι αιτητές αφυπηρέτησαν από τη Δημόσια Υπηρεσία πριν από την 31/12/87 και δεν είχαν καλύψει 440 μήνες υπηρεσίας (δηλαδή τους μήνες που απαιτούνταν για το ανώτατο όριο σύνταξης μέχρι 31/12/87) και επομένως δεν εφαρμόζεται στην περίπτωση τους το εδάφιο (3) του άρθρου 32 του Νόμου, δεν έχουν τύχει οποιασδήποτε δυσμενούς μεταχείρισης, ούτε σε σύγκριση με τους δημόσιους υπαλλήλους, ούτε σε σύγκριση με τους συνταξιούχους που emπίπτουν στις πρόνοιες του άρθρου 32.

15

20

25

Επιθυμώ να αναφέρω ότι η αρχή της ισότητας δεν απαγορεύει διακρίσεις όταν αυτές βασίζονται σε αντικειμενική εκτίμηση διαφορετικών πραγματικών περιστατικών ή είναι διακρίσεις λογικές, γιατί η αρχή της ισότητας δε σημαίνει απόλυτη και μαθηματική ισότητα (Βλέπε, μεταξύ άλλων *Mikrommatis v. Republic* 2 R.S.C.C. 125, 131, *Republic v. Nishan Azakian and Others* (1972) 3 C.L.R. 294, *Papaxenophontos and Others v. Republic* (1982) 3 C.L.R. 1037, 1049-1051, *The Republic v. Christoudia and Another* (1988) 3 C.L.R. 2622 και *Ανδρέας Σεργίδης v. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1991) 1 Α.Α.Δ. 119).

30

35

Στη συγκεκριμένη περίπτωση δεν υπάρχει παραβίαση της εν λόγω αρχής, γιατί ακριβώς δεν υπάρχει ομοιογένεια μεταξύ των διαφόρων περιπτώσεων. Η διάκριση που έγινε έχει λογικό έρεισμα, γιατί υπάρχει διαφορά μεταξύ των αιτητών αφενός και των συνταξιούχων που συμπλήρωσαν την υπηρεσία που απαιτείται για να

40

κερδίσουν το ανώτατο όριο σύνταξης, όπως επεξηγήθηκε πιο πάνω.

5 Το ίδιο θέμα που αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας προσφυγής, έχει εξεταστεί και στην πρόσφατη απόφαση *Τάκης Ζεμύλας ν. Δημοκρατίας* (1992) 4 Α.Α.Δ. 1657, με την οποία η προσφυγή είχε απορριφθεί και ο Δικαστής Αρτεμίδης, στις σελίδες 1662-1663, αναφέρει τα εξής:

10 "Έχω τη γνώμη πως η εισήγηση του δικηγόρου του αιτητή ότι οι πρόνοιες του εδαφίου 3 του άρθρου 32 του Νόμου 61/90 είναι αντισυνταγματικές, δεν ευσταθεί. Οι διατάξεις αυτές δεν παραβιάζουν την αρχή της ισότητας γιατί αφορούν σε 3 διαφορετικές κατηγορίες ατόμων, στις οποίες κάμνω αναφορά
15 πιο πάνω. Η διαφοροποίηση δε που γίνεται στο νόμο γι' αυτές τις τρεις κατηγορίες είναι όχι μόνο εύλογες αλλά και δίκαιες. Τα ισχύοντα κριτήρια στο δικαίωμα σε συνταξιοδοτικά ωφελήματα, και το ύψος τους, όχι μόνο μπορούν να ποικίλλουν αλλά είναι επιβεβλημένο και δίκαιο να διαφοροποιούνται. Μεταξύ των κριτηρίων αυτών ασφαλώς η χρονική
20 διάρκεια που προσφέρει τις υπηρεσίες του ο δικαιούχος και το ύψος της δικής του εισφοράς, όπου υπάρχει, στα ταμεία συντάξεων είναι στοιχεία που μετρούν πρωτίστως. Τα άτομα που emπίπτουν στις υπό κρίση πρόνοιες συμπλήρωσαν ή θα συμπληρώσουν τη χρονική περίοδο υπηρεσίας που απαιτείται για να κερδηθεί το ανώτατο όριο σύνταξης."

25 Συμφωνώ με τα πιο πάνω.

30 Για όλους τους πιο πάνω λόγους, η προσφυγή αποτυγχάνει και απορρίπτεται. Καμιά διαταγή για έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς διαταγή για έξοδα.